

FETUS

To έμβρυο

Foetus (or fetus): an unborn or unhatched offspring of a mammal, in particular, an unborn human more than eight weeks after conception.

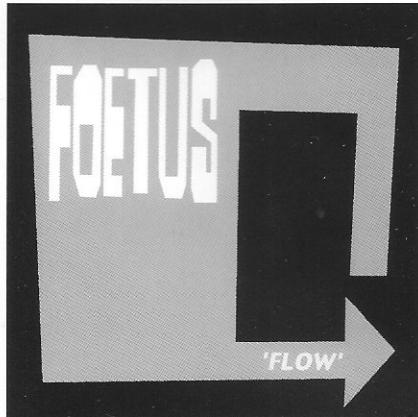
Μετά από μια αναμέτρηση ζωής και θανάτου ο J.G.Thirlwell (aka Foetus) επιστρέφει δριμύτερος. Μια τηλεφωνική συνδιάλεξη στις 10:00 το πρωί [ώρα Νέας Υόρκης] ξετυλίγει τον παρεπόθοντα χρόνο (και όχι μόνο)...

κείμενο
συνέντευξη > Μάκης Παζαρόπουλος

ΚΟΡΗ οΦΘΑΛΜΟΥ

ΠΟΡΑΓΓΗ ΠΟΠΕΣ
ΕΙΩΤΕΡΙΚΕΣ #2
ΕΚ ΔΟΣΕΙΣ

Διηγένειος ηλεκτρονικός περιφαστισμός/ ακραία ενδιάμεση του R'n'R και αναίρεση του ταυτόχρονα/ σύγχρονος κλασικός συνθέτης/ αυτοκαταστροφική ιδιοφυΐα/ big band του ενός/ ζωντανός θρύλος του Νεοϋόρκηκου και πλανητικού underground/ σκανδαλιώνως υπο-εκτιμημένος. Ο Jim ή J.G. Thirlwell είναι όλα αυτά και πολύ περισσότερα, αλλά προπάντων είναι ένας ήλιτρης της μουσικής ακόμη κι όταν (ή ίσως ιδιαίτερα όταν) την "κακοποιεί".

Έφηβος ακόμη στα τέλη των '70s όταν εγκαταλείπει τη γενέτειρα Αυστραλία, ο JGT ξεκινά τη μουσική του οδύσσεια ως Foetus από την πάλαι ποτέ διονυσιακή σκηνή του Λονδίνου, συμμετέχοντας στις post-punk/avant-garde/pop ακρότιτες της εποχής και συνδέοντας έμπρακτα το όναμά του μ' αυτά των Lydia Lunch, Birthday Party, Einstürzende Neubauten, Nurse With Wound, Coil, Marc Almond/Soft Cell, The The κ.λπ.

Στα κλασικά albums του των '80s όπως τα HOLE, NAIL και THAW ενσωματώνει σε σφιχτοδεμένα τραγούδια, που θίγουν τη σύγχρονη απελπισία με μελανότατο χιούμορ, τον χύμα ως τότε θόρυβο του πρώτο-industrial. Κατ' αυτή την έννοια είναι αναμφισβήτητη η επίδρασή του στους επιγόνους του "είδους", όπως το έργο του δεν έχει παρά συμπτωματική σχέση με τα όσα τουσυβαλλόνται κάτω απ' αυτήν την ταριχεία. Κι αυτό γιατί μέσα στο χωνευτήρι του Foetus και των υπόλοιπων προσωπειών του (Steroid Maximus, Wiseblood κ.λπ.) λειπόνται το σύνολο σκεδών της ιστορίας της μουσικής, τα σύνορα ανάμεσα στα μουσικά είδη και οι εσωτερικοί τους "νόμοι" καταργούνται, και οι ίχοι, αποδεσμευόνται από τις συμβάσεις, ανασυγκολλούνται σε καινοφανές κράματα γιγάντιων διαστάσεων.

Μετά από μια αναμέτρηση ζωής ή θανάτου με τις χημικές ερινύες που τον καταδίωκαν, ο JGT επιστρέφει το 2001 δριμύτερος με μια τριπλή ομορφροντία: 1) To FLOW, το νέο κεφάλαιο στην ηχητική αυτοβιογραφία του Foetus, που χαρακτηρίζεται από μια επιστροφή στην αυτάρκεια σε σχέση με το GASH (95) όπου φιλοξενήθηκε για πρώτη φορά σε studio Foetus πλειάδα αλλών μουσικών. 2) To BLOW, που στεγάζει remix όλων των κομματιών του FLOW από την "αφρόκρεμα" της ηλεκτρονικής σκηνής και είναι απαραίτητο τόσο για εμβρυομανείς όσο και για djs που δεν πάσχουν από καθίληση στο πρωκτικό στάδιο του beat. 3) To VOLVOX TURBO, το πρώτο δείγμα γραφής του νέου του project, με την επωνυμία Manorexia - μια ambient/ethnic/συμφωνική σουίτα αποτελούμενη από 14 αλλόκοτα ηχοτοπία που χύνονται το ένα στο άλλο συνθέτοντας μια ατμόσφαιρα παρατεταμένου εσωτερικού τρόμου.

Η ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΕΜΒΡΥΟΥ

Manorexia™
200 mg
14 capsules

Τα όσα ακολουθούν είναι επεξεργασμένα αποσπάσματα από μια δίωρη τηλεφωνική συνομιλία που θα μπορούσε να έχει διαρκέσει πολλές ώρες ακόμη.

ΤΑ ΟΡΓΑΝΙΚΑ ALTER EGO

Η οντότητα Steroid Maximus αφυπνίζεται μετά από μια δεκαετία χειμερίας νάρκης στην Ipecac του Mike Patton (Faith No More, Mr. Bungle). Ποιοι θα είναι οι συνεργάτες στο Ectopia και ποιος ο ηχητικός προσανατολισμός σε σχέση με τα παλιά SM;

Το καλό με τα πρώτα SM ήταν που μπορούσα να ανοιχτώ και να συνεργαστώ με διαφορετικούς ανθρώπους αλλά απ' ότι φαίνεται όσο μεγαλώνω τόσο πιο μονόχνοτος κωλόγερος γίνομαι [γέλια]. Έτσι εδώ υπάρχουν μόνο δύο συνεργασίες - μια με τον Jim Coleman (Cop Shoot Cop, Here, Phylr) και μια με τον Brian Emrich (Psilonaut, μπάσο σε Foetus live). Επίσης ο Steve Bernstein (Lounge Lizards, Sex Mob) παίζει τρομπέτα σε 2 κομμάτια.

Όσο για την ηχητική κατεύθυνση, είναι δύσκολο να περιγραφεί, πχ τώρα δουλεύω ένα mix στο οποίο προσπαθώ να δημιουργήσω έναν υπόγειο κόσμο, κάτι παραπλήσιο μ' αυτό που είχα κάνει στο Shrunken Man (διασκευή του κομματιού των The The, στο ep τους Interpretations, Issue 1). Για μένα είναι σαν διαφορετική γλώσσα, κάτι το εξώκοσμο. Λέγεται William κι αποτελεί φόρο τιμής στον William Tucker, τον παλιό κιθαρίστα του live group (επίσης Ministry, Revolting Cocks, Pigface).

Αα, τον τύπο που πέθανε...

Ναι, αυτοκτόνησε και μου άφησε τους όχους του. Κάποιους απ' αυτούς τους είχα χρησιμοποιήσει και για το Shrunken Man αλλά το συγκεκριμένο κομμάτι είναι πλασμένο αποκλειστικά μ' αυτούς... Γενικά στον ήχο του νέου Steroid Maximus έχουν φιλτραριστεί και επιδράσει πολλά από αυτά που πάιζω και κυρίως ακούω και απορροφώ ως DJ Otesfu. Έτσι οι 4 ακρογωνιαίοι λίθοι του album έχουν μια χροιά spy/crime soundtrack. Πολύ από το υλικό του Ectopia άρχισε να γεννιέται το '98, την ίδια περίοδο που άρχισα να γράφω για το FLOW, και το ανακαίνισα ριζικά επιστρέφοντας από την ευρωπαϊκή τουρνέ τον Οκτώβριο. Μεσ στις 2 επόμενες βδομάδες τελειώνω το μιξά-

ρισμα και συγχρόνως κατακλύζομαι από ιδέες για το νέο Manorexia τις οποίες αρχειοθετώ για αργότερα. Υπάρχουν ένα σωρόνεοι τρόποι με τους οποίους θέλω να το προσεγγίσω και πιστεύω ότι θα βγει ένα πολύ γερό album.

Παρεμπιπτόντως το πρώτο Manorexia (Volvox Turbo - αποκλειστική διάθεση από τον τόπο [www foetus.org](http://www foetus org)) γίνεται καλύτερο με κάθε νέα ακρόση.

Σ' ευχαριστώ. Είχε ενδιαφέρον γιατί ποτέ δεν είχα δουλέψει ένα album με ακολουθία, ξεκινώντας από την αρχή

και προκαρφώντας γραμμικά σαν να ήταν ένα μακρύ κομμάτι. Μ' αρέσει να αλλάζω συνέχεια τις μεθόδους και τις πιλατόρμες με τις οποίες δουλεύω. Το επόμενο σκέφτομαι να το προσεγγίσω σαν τέσσερα αποσπάσματα - πάνω στο πρότυπο βορράς/νότος/ανατολή/δύση ή άνοιξη/καλοκαίρι/φθινόπωρο/χειμώνας [γελάει] - τα οποία αργότερα θα συνευρεθούν κατά κάποιο τρόπο και θα συγκρουστούν. Μπορεί να αλλάξω γνώμη, αλλά το όλο project του Manorexia το βλέπω σαν τριλογία.

Θα γίνει η συναυλία ήου προγραμματιζόταν για το καλοκαίρι στο LA; [το υπικό του Volvox Turbo παιγμένο από σύνολο εγκάρδων, κρουστών και ηλεκτρονικών στη σειρά σύγχρονων συνθετών του πανεπιστημίου UCLA]

Τώρα που θα πάω στο LA για εμφανίσεις ως DJ Otesfu θα κάνω κάποιες συζητήσεις για να δω πώς έχει η κατάσταση και ποιες είναι οι προοπτικές. Ενδέχεται να το εγκατατείχω για χάρη του Steroid Maximus - θα δούμε. Το σήγουρο πρός το παρόν είναι μια ζωντανή performance που δουλεύουμε αυτό τον καιρό με τον Jim Coleman κι έναν τύπο που θα προβάλει οπτικές παραστάσεις. Μάλιστα θα το παρουσιάσουμε για πρώτη φορά τον Μάρτιο σ' ένα φεστιβάλ στη Γαλλία.

Και το όνομα αυτού;

Δεν έρω ακόμα... Είναι κάτι εντελώς καινούριο.

Η ηχητική κατεύθυνση;

Χρυσή, την έχω στο κεφάλι μου αλλά δεν ξέρω κατά πόσο μπορώ να την εκφράσω ακόμη με λόγια. Στη βάση του πρόκειται για live ηλεκτρονικό πειραματισμό με το laptop. [Λίγες μέρες αργότερα ανακοίνωσε τις λεπτομέρειες: οι Baby Zizanie θα παρουσιάσουν ένα live ηχητικό ταξίδι σε ηλεκτρο/ψυχω-δελικές περιοχές και υφές. Ambient και ρυθμικό, έντονα σαγηνευτικό και σαγηνευτικά έντονο. Πρεμιέρα στο Le Lieu Unique Festival, Νάντη, 23 Μαρτίου.]

ΤΟ ΕΜΒΡΥΟ

To FLOW συνεχίζει την καθόλου-instrumentals-μόνο-

τραγούδια πολιτική που εγκανίσεις με το GASH, σε αντίθεση με το THAW και το NAIL πιο πριν. Ήταν συνειδητή απόφαση το να "αναθέσεις" τα instrumentals στο Steroid Maximus και τώρα στο Manorexia?

Ναι, τα albums είχαν αρχίσει να γίνονται 50/50 τραγούδια/ορχηστρικά και ομοιογά ότι μου την έδινε που υπήρχε ακόμη π αντίθηψη πως ο Foetus είναι κάποιος ψυχωτικός, παλαιός κ.λπ. τη σιγμή που έκανα τόσο ποικίλα πράγματα με τις ηχητικές επιφάνειες και τις διαφορετικές διαθέσεις πίσω από τα ορχηστρικά μέρη.

Έτσι ένα από τα μεγάλα κίνητρα πίσω από το Steroid Maximus ήταν το να δημιουργήσω μια φόρμα όπου αυτή η όψη της δουλειάς μου θα μπορούσε να αναπνεύσει και να προστατευθεί από τις πλανθασμένες προκατατήψεις.

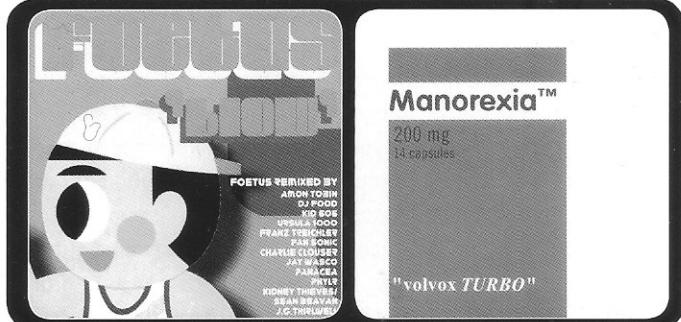
Κατά συνέπεια ο Foetus επικεντρώθηκε στα τραγούδια κι αυτό είναι κάτι που μου αρέσει γιατί μου δίνει τη δυνατότητα να μπαίνω πιο βαθιά στα αυτοβιογραφικά στοιχεία.

Αντιλαμβάνομαι πως δεν θα ομολογήσεις δημόσια αν αντιπαθείς κάποια από τα remix στο BLOW αλλά ίσως θα μπορούσες να μου πεις σε ποια έχεις αδυναμία.

Εεε, δεν θέλω να πω τα αγαπημένα μου - για την περίπτωση που κάποιος το διαβάσει [γέλια]. Χρυσή, μ' αρέσει του Kid 606 - μου αρέσουν οι ήχοι του - και μ' αρέσει και του Aron Tobin. Λατρεύω τη δουλειά αυτού του τύπου. Νομίζω ότι όλα τα remix στέκουν πολύ καλά από μόνα τους, αλλά πολύ σημαντική επίσης θεωρώ τη σειρά με την οποία έχουν τοποθετεί γιατί σε πηγαίνει ταξίδι. Χαίρομαι πολύ που έκανα το BLOW - είναι ακόμη ένα κομμάτι μου.

To FLOW μοιάζει να είναι κομβικό album για το έργο σου και ήδη αναρωτιέμαι σε ποια κατεύθυνση θα κινηθείς ως Foetus.

Προσπαθώ να έχω το κεφάλι μου ανοιχτό. Έχω τη live ενσάρκωση του Foetus για τη rock όψη του ήχου μου. Πάντα ήθελα

να έχω τα samples και τους ήχους των keyboards κεντρικά και αυτή είναι η κατεύθυνση που επιθυμώ να προσεγγίσω ακόμη περισσότερο δίκιας να μειωθεί η live διάσταση του όλου πράγματος. Προσπαθώ να απομακρυνθώ από τον rock sexplosion ήχο και νομίζω ότι αυτό έχει ήδη συμβεί σε κάποιο βαθμό σε σύγκριση με το συγκρότημα του '96-'97 που σκεδόν έμπαινε στα χωράφια του hard rock. Με το νέο συγκρότημα πιστεύω ότι αναδιπλώνομαι και - συμπεριλαμβάνοντας κομμάτια σαν το Kreibabe - πετυχαίνω ένα καλό πάντρεμα ανάμεσα στα διάφορα στοιχεία.

Βασικά θεωρώ πως εξερευνώντας νέες ηχητικές περιοχές αποκομίζω εμπειρίες που επανατροφοδοτούν τον Foetus. Ο DJ Otesfu, το Manorexia, το Steroid Maximus και τώρα αυτό το νέο

πλεκτρονικό πείραμα (Baby Zizanie) - όλα αυτά με τράβηξαν πολύ μακριά από την τελευταία live εμπειρία και τα όσα σταχυλόγησα τα φέρνω πίσω στον Foetus ώστε να συναντηθούν κάπου στη μέση. Αυτό ήδη φαίνεται στο πρώτο κομμάτι που είναι πλήρης-πολύ οιοκληρωμένο για το νέο Foetus. Πιστεύω πως το επόμενο album θα είναι πολύ μεγαλύτερη πρόκληση από

άποψη πχητικής υφής. Υπάρχουν κάμποσες ιδέες που κάνουν βόλτες στο μυαλό μου και σκοπεύω να τις ακολουθήσω δίχως να σπάω το κεφάλι

μου για το πως θα βγουν live μέχρι που να έρθει εκείνη η ώρα.

Είναι πολύ σημαντική για μένα η αντίληψή μου για την κληρονομιά που θα αφήσει πίσω του ο Foetus. Υποθογίζω σ' αυτήν μόνο τα studio albums που είναι μόνο 7 ακόμα - DEAF ACHE HOLE NAIL THAW GASH FLOW - άρα έχω να κάνω αλλά 3 κι αυτό θα είναι το τέλος της ιστορίας.

Αυτήν την εποχή δουλεύω στη μεγαλύτερη επιτάχυνση όλης της ζωής μου, από δημιουργική άποψη. Το υπικό που βγήκε πέρυσι, αν προσθέσεις και το Steroid Maximus που θα κυκλοφορήσει τον Μάιο, είναι η οιοκλήρωση της δουλειάς χρόνων.

Νομίζω ότι αυτά τα 4 albums δίνουν μια πολύ καλή, ευρέος φάσματος εικόνα για το πού βρίσκομαι τώρα και παρ' όλο που εξουθενώνομαι μόνο που τα σκέφτομαι, συγχρόνως χαίρομαι που τα έβγαλα από τον οργανισμό μου και μπορώ να ασκούθω με τις νέες ιδέες που με κατακλύζουν.

Ίσως ένας από τους λόγους που έχω σπιντάρει είναι το ότι δεν ξέρω για πόσο καιρό ακόμη θα αγοράζουν οι άνθρωποι cds. Δεν είναι απίθανο πολύ σύντομα να μπούμε σε μία φάση όπου η αναθογία αυτών που αγοράζουν ένα album σε σχέση με αυτούς που το κατεβάζουν να είναι 1 προς 1000 και κάτι τέτοιο δεν αφήνει κάποιον σαν εμένα σε ιδιαίτερα καλή κατάσταση. Εδώ η μουσική βιομηχανία χάνει τρισεκατομμύρια από την πειρατεία και το mp3 - και βέβαια είναι ενεπλώς στα αρχίδια μου η μουσική βιομηχανία αλλά με νοιάζει το αν θα μπορώ να πληρώσω το νοίκι μου τον επόμενο μήνα. Δεν μπορώ να πω στο σπιτονοικόρυπο μου (φωνή απελπισμένου ενοικιαστή) "μα με άκουσαν αλλοι 5000 άνθρωποι αυτόν το μήνα!" [γέλια]

ΕΘΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΡΟΗ

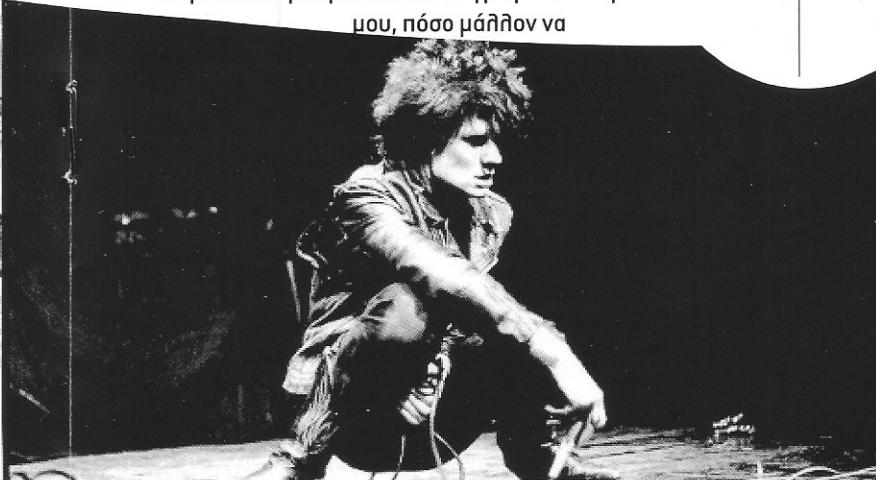
To FLOW μοιάζει σαν να είναι μια διατριβή πάνω στον εθισμό και την απαγκίστρωση απ' αυτόν, κατά τον ίδιο τρόπο που το NAIL ήταν εστιασμένο στην καταπίεση.

Αυτό ακριβώς συνέβαινε στην ζωή μου την εποχή που

το έγραφα οπότε δεν θα μπορούσε παρά να καθρεφτίζεται στους στίχους. Ο κεντρικός στίχος ήτε: "ότι δεν σε σκοτώνει σε κάνει δυνατότερο". Μόνο αφού είχα τελειώσει το album συνειδητοποίησα ότι υπάρχουν ΔΥΟ κομμάτια που περιέχουν τη συγκεκριμένη φράση. Το βρίσκω πολύ ενδεικτικό.

Ήταν μια μακρά διαδικασία εικονόλαψης. Όταν άρχισα να πικογραφώ για το FLOW ουσιαστικά δεν είχα κάνει καθόλου μουσική επί 18 μήνες και περίπου τον ένα χρόνο απ' αυτό το διάστημα ήμουν εκεί έξω και γέμιζα το κορμί μου χημικά. Δεν μπορούσα καν να γράψω το όνομά μου, πόσο μάλλον να

Noέμβριος
1984

ανοίξω τα μυχανήματα στο studio.

Το μόνο που είχα κάνει ήταν δυο απόπειρες με μισή καρδιά. Το μόνο που άχιζε απ' αυτόν τον τελευταίο χρόνο ήταν ο σκεπτεός του Kreibabe που μετέπειτα του έδωσα σάρκα. Για 6 μήνες μετά την αποτοξίνωση δεν μπορούσα να κάνω τίποτα - με το zόρι περπατούσα σ' ένα δωμάτιο. Ήμουν εντελώς αποπροσανατολισμένος. Έπρεπε να βρω πώς να καταφέρω να ζήσω. Μετά από τόσα και τόσα χρόνια που ήμουν συνηθισμένος να έχω αιλούρι και ναρκωτικά στον οργανισμό μου, είχα χάσει κάθε επαφή με την "καθαρή" ζωή - δεν μου φαινόταν φυσιολογική [γέλιο].

Ο τρόπος που χρησιμοποίησα για να αποκτήσω πάλι επαφή με τη μουσική ήταν σαμπλάροντας με σκοπό να φτιάχω ένα καινούριο οπλοστάσιο ήχων, μια φρέσκια παλέτα. Πειράζοντας τους ήχους άρχισαν να μου έρχονται κάποιες ιδέες κι έτσι μετά άρχισα να φτιάχνω κάποια προσχέδια και να πικογραφώ μέρη που δεν ήξερα πού θα πάνε. Η πρώτη φορά που μου κτύπησε την πόρτα η έμπνευση ήταν 6 μήνες μετά, με το Shun. Όταν άρχισε, όμως, να μου έρχεται ο ενθουσιασμός απ' αυτήν την έμπνευση ο άμεσος αντίδρασή μου ήταν να φωτώ για αιλούρι και ναρκωτικά. Αυτό με έστειλε σε μια πραγματική δίνη και το συμπέρασμα που έβγαλα ήταν ότι δεν ξέρω πώς να διαχειριστώ τα καλά συναισθήματα. Κατά τον ίδιο τρόπο που χρησιμοποιούσα τις ουσίες για να καταπνίξω τα κακά συναισθήματα τις χρησιμοπούσα για να καταπνίξω και τα καλά... δεν ήξερα πώς να τα αφομοιώσω. Κι αυτά τα σκατά ήταν μόνο τα όσα περνούσα στη δημιουργική διαδικασία - ας αφήσουμε κατά μέρος το γινόταν στην προσωπική μου ζωή. Το τραγούδι Grace of God είναι σε μεγάλο βαθμό γι' αυτήν ακριβώς τη διαδικασία. Μου ήρθε σε ένα όνειρο κι έτρεξα κάτω κι άρχισα να φτιάχνω τη μπασογραμμή και να γράψω βιαστικά τους στίχους και ξαφνικά άκουσα όλο το ρεφρέν. Το τελικό αποτέλεσμα είναι πολύ κοντά σ' αυτό που άκουσα στο όνειρό μου.

Υπάρχει μια σχεδόν gospel/mantra ποιότητα στο τέλος

του Mandelay και μετά μπαίνει το Grace of God κι είναι... πολύ συγκινητικό.

Αα, σ' ευχαριστώ.

Ήθελα να σε ρωτήσω πώς πήρες την απόφαση να παρατήσεις την μουσικάδα. Υποθέτω ότι θα το εύκες σκεφτεί και πιο πριν απλά πού βρήκες τη δύναμη ή... κάτω από ποιες περιστάσεις αποφάσισες να κάνεις αυτή τη ρήξη και να περάσεις σε μια νέα πραγματικότητα;

Η απόφαση πλήρως επιθυμητή από μόνη της για μένα... δεν είχα και πολλές επιθυμίες στο όλο το ζήτημα. Ξέρεις, νομίζω πως ο καθένας αντιλαμβάνεται πότε έχει φτάσει στον προσωπικό του πάτο κι εγώ ήμουν ήδη πολύ χαμηλά, πολύ κοντά στον πάτο μου για αρκετό καιρό. Βρισκόμουν συνέχεια σε οιλοσχερή πανικό ή σε blackout - δεν ήξερα πώς είχα φτάσει σπίτι μου ή τι είχα κάνει την προηγούμενη νύχτα. Ήμουν εντελώς εκτός ελέγχου και πολύ άρρωστος... Είχα φτάσει πια σ' ένα σημείο όπου οι φόβοι που προσπαθούσα να κρατήσω μακριά μου με το αιλικόδι και τα ναρκωτικά δεν έφευγαν... η συνταγή δεν δούλευε πια. Ό, τι και να έπαιρνα... σε οποιαδήποτε ποσάτητα και να το έπαιρνα δεν ήταν αρκετό για να με ρουφήξει μακριά από τον τρόμο... και δεν μπορούσα να καταλάβω πόσο γάμπσε τα ήμουν γιατί αυτή ήταν η πραγματικότητά μου και ο μόνος τρόπος που είχα για να την βυθομετρήσω ήταν το αν μπορούσα να σταθώ όρθιος ή να διαβάσω κάτι κλείνοντας το ένα μάτι...

Με το project Wiseblood στη σκηνή του club Alcove στο Detroit.

Τα όσα οδυνηρά μου είπε εδώ για τα άμεσα γεγονότα που τον οδήγησαν στην αποτοξίνωση επιλέγω να μην τα συμπειριλάβω (παρ' όλο που δεν μου ζύτησε κάτι τέτοιο) γιατί έχω την αίσθηση ότι είναι πολύ προσωπικά για να εκτεθούν εδώ.

Πάντα μοιάζεις σαν να διεξάγεις πόλεμο ενάντια στον εαυτό σου.

Ναι, (μακρόσυρτα και αναστενάζοντας)

Φιλοδοξείς κάποια στιγμή στο μέλλον να κάνεις ειρήνη και να γίνεις ΕΝΑ, ή είναι η πολυμορφία και η σύγκρουση που σε κρατάνε ζωντανό;

Ωραία θα ήταν. Νομίζω πως - συνειδητά και μη - φοράω πολλές διαφορετικές μάσκες, ακόμη και μουσικά. Δεν διαφοροποιούμαι τόσο πολύ, αλλά το βρίσκω δύσκολο να δω ποιο είναι το πραγματικό Εγώ - όλο αυτό το "θαυμαστό" πράγμα. Δεν ξέρω αν υπάρχει ΕΝΑ συνεπές πρόσωπο μέσα μου. Ακόμη προσπαθώ να ραγίσω αυτό το καθούκι και μέχρι να αρχίσω να φτάνω κοντά

στο μεδούμη μ' αρέσει να φοράω την πανοπλία μου. Θα περάσει κάποιος καιρός μέχρι να ξεδιαλύνω αυτό το κουβάρι. Δεν είμαι ο ελεύθερος και άνετος JGT - είμαι ένα μάτσο φθαρμένων καλώδιων και νευρομυικών συνάψεων.

Είσαι σε ροή (flow) ?

Η ροή είναι κάτι στο οποίο προσβλέπω. Ονόμασα έτσι αυτό το album γιατί σκέφτηκα ότι αν το έκανα ίσως αυτή η ιδέα να άρχιζε να παίρνει σάρκα και οστά.

Όμως, η ροή και η ισορροπία είναι πράγματα που δεν έχω στην ζωή μου - φιλοδοξώ να τα κατακτήσω. Η ροή είναι ένα ιδινό πρόσωπο που δεν έχω στην ζωή μου.

Η ΜΑΤΟΒΑΜΜΕΝΗ ΣΚΗΝΗ

Έβλεπα το video με τη διασκευή του Mistreated (Deep Purple) πρόσφατα και -

Υπάρχει video!;

Nαι, το τράβηξε ένας φίλος στη NY και μου το έστειλε.

Γουάου - μπορώ να το δω κι εγώ; (γέλια)

Φαίνεσαι να το ζεις και νομίζω πώς είναι από τις καλύτερες live ερμηνείες σου παρ' όλο που το συγκρότημα είναι σκατό (το ίδιο group για όλους τους συμμετέχοντες βοκαλίστες οι οποίοι διασκεύαζαν κομμάτια που έχει πει ο Dio - ανάλογες εμφανίσεις έχει κάνει τα τελευταία χρόνια σε βραδιές για τον Gainsbourg και τον Bowie).

Απ' αυτή τη φάση θυμάμαι να έχω μια σχετική φοβία προτού ανεβώ στη σκηνή. Είχαμε κάνει μόνο δύο πρόβες. Στην 1η μόδις που είχαμε μπει ένα λεπτό στο κομμάτι όταν ξαφνικά ο drummer σταματάει και όλοι αναρωτιώμαστε "τι διάοδο συμβαίνει" και ο τύπος σπικώνεται, περπατάει ταραγμένος και λέει στον κιθαρίστα "μπορείς να με πας στο νοσοκομείο; Νομίζω ότι παθαίνω καρδιακή προσβολή" - οπότε αυτό ήταν το τέλος της 1ης πρόβας (υστερικά γέλια) και την επόμενη μέρα είχαμε καινούριο drum-

mer. Καλύτερο κι από Spinal Tap [γένησα μέχρι δακρύων]. Ο νέος drummer - των Raging Slab - έπρεπε να μάθει ότι το σετ σε μία μέρα. Δεν ήμουν ικανοποιημένος με το πώς έβγαινε το φωνητικό μου - δεν μπορούσα να νοιώσω μέρος του τραγουδιού και νομίζω ότι η κιθάρα το επέτεινε αυτό. Με το που ανέβηκα, όμως, στη σκηνή κι άρχισα να τραγουδάω, θυμήθηκα εκείνο τον χώρο... αισθάνθηκα φυσικά και μπόκα στο πετσί της ερμπνείας. Ουσιαστικά μηλάω για έναν χώρο του εγκεφάλου μου στον οποίο μόνο κάποιες στιγμές έχω πρόσβαση. Μου συνέβη δυοτρεις φορές στην τελευταία ευρωπαϊκή τουρνέ. Δεν είναι κάτι που συμβαίνει κάθε βράδυ... δεν μπορείς να το εκβιάσεις - είναι κάτι φευγαλέο αλλά αυτή είναι και η ουσία της απόλαυσης. Δεν μπορώ να γευθώ αυτόν τον χυμό απ' οτιδήποτε άλλο.

Προς το τέλος του κομματιού εκεί που επαναλαμβάνεις το I've been losing my mind και κτυπάς το κεφάλι σου, από άποψη έντασης μου ήρθε στο νου το video από εκείνη τη συναυλία των Wiseblood το '86 στη Γερμανία. Εκεί που αιμορραγούσες.

[γελάει] Αυτή ήταν πραγματικά καλή συναυλία.

Απίστευτη. Εύκες στ' αλήθεια κοπεί αθελά σου με το μπουκάλι;

Ναι, εκείνη τη νύχτα είχα αργήσει να βγω στη σκηνή - ποιος ξέρει τι φαύλο πράγμα έκανα πίσω στα παρασκήνια - και κρατούσα ένα μπουκάλι perrie στο ένα χέρι κι ένα στο άλλο και είχε τόσο γαμημένο καπνό που έφυγα εκτός σκηνής με αποτέλεσμα το μπουκάλι να σπάσει στο χέρι μου και να κόψει το δάκτυλό μου. Οπότε πήδηξα ξανά πάνω στη σκηνή και κάναμε τη συναυλία με μένα να αιμορραγώ όλο και πιο έντονα. Στο τέλος πια της συναυλίας ήμουν καλυμμένος από αίμα και θυμάμαι να τραγουδάω και συγχρόνως να ραίνω με αίμα ένα κορίτσι από το κοινό. Μετά το show πήγα στο νοσοκομείο για ράμπατα κι ανακάλυψα ότι είχα κόψει εντελώς το νεύρο. Ακόμη και σήμερα δεν έχω αισθήσεις σ' αυτό το δάκτυλό μου.

Έχω ακούσει περιγραφές για μια άλλη αιματοβαμμένη συναυλία - το '95 στη NY. Εκεί που εύκες κάνει τρεις φορές βουτιά από τη σκηνή στο κενό.

Ναι, στο Limelight. Δεν ήταν τόσο ότι έκανα βουτιές όσο ότι έπεφτα από τη σκηνή. Ήμουν σε απόλυτο blackout. Εξαφανίστηκα για 20 λεπτά και δεν ξέρω καν που στο διάστημα είχα πάει. Αυτή είναι άλλη μια συναυλία μετά την οποία κατέληξα στο νοσοκομείο - είχα ανοίξει το κεφάλι μου...

Ένας φύλος που ήταν στο κοινό μου έκει πει ότι στην αρχή της συναυλίας έλεγες: "Θέλετε αίμα; Θα χετε αίμα!"

[γελάει νευρικά] Στο τέλος αυτής της συναυλίας ο κιμπορνίστας μου με παράτησε γιατί δεν άντεχε πλέον να με βλέπει να σκοτώνω τον εαυτό μου...

JGT ΚΙ ΆΛΛΟΙ ΚΑΚΟΙ ΣΠΟΡΟΙ

Τι θυμάσαι από τη χαοτική συναυλία των Birthday Party στην Αθήνα το 1982;

Έτυχε να σκάσω μότι στην πόδη για να δω το φεστιβάλ. Ήταν τρεις νύχτες σε κάποιο γήπεδο μπάσκετ (ΣΠΟΡΤΙΝΓΚ) - μια με τους Birthday Party, μια με τους Fall και μια με τους New Order. Εγώ έμεινα με τον Rowald (S. Howard, κιθαρίστα των BP, μετέπειτα These Immortal Souls) που είχε επεύθερο κρεβάτι στο δωμάτιό του. Είχα αρκίσει να παίζω σαξόφωνο λίγο καιρό πριν και κάποιος πρότεινε να ανέβω μαζί τους στο τέλος για το Loose (επίσης το Funhouse και το Junkyard). Όταν έφτασε εκείνη την ώρα το κοινό έπαθε αμάρκ, επακούούμενο μαζική εισβολή στη σκηνή και παράνοια - κάποιος μάλιστα κλότσησε τη βάση του μικρόφωνου μακριά από το σαξόφωνο. Μετά τη συναυλία ο Mark E. Smith σχολίασε πόσο του άρεσε ο "μινιμαλισμός" του παιξιμάτος μου! [γέλια] Ήταν καταπληκτικοί οι καιροί.

Κάτω από ποιες συνθήκες είνες συμπεριήλθες στην πρώτη σύνθεση των Bad Seeds και ποια γεγονότα οδήγησαν στην έξοδό σου;

Απλώς περιφερόμουν εκεί γύρω εκείνη την εποχή κι ο Nick μου ζήτησε να ανακατατευτώ. Υστερά, όμως, είχα άλλης υποχρέωσης, οπότε κατά τον ίδιο τρόπο που μπόκα έτσι και βγήκα. Πάντως, ποτέ δεν υπήρξε κάποια επίσημη μάζωση ανθρώπων που είπαν "έχουμε τους Bad Seeds". Δεν ήταν καν συγκρότημα τότε - ήμασταν απλά ένα σωρό άνθρωποι που μαζεύομασταν στο studio και παίζαμε.

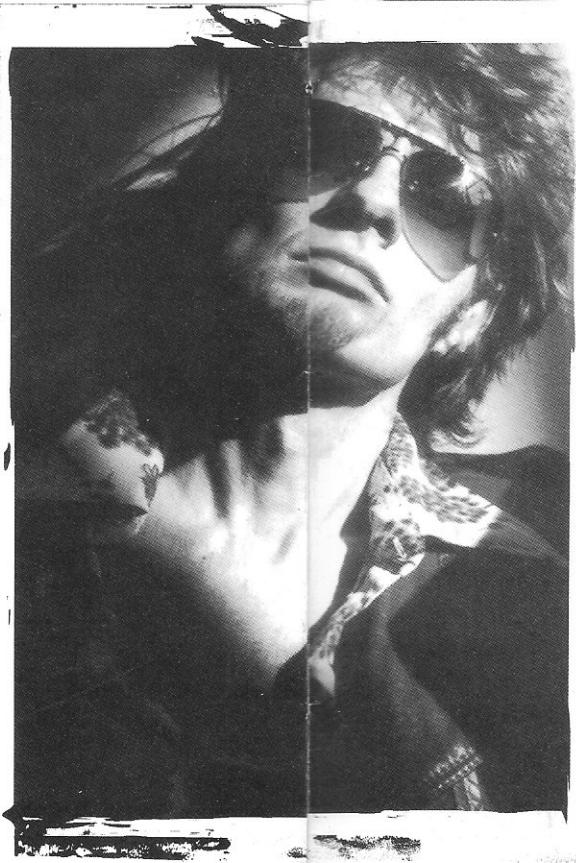
Είναι αλήθεια ότι έπαιζες κιθάρα στην πρώτη εκδοχή του From Her to Eternity ή ακόμη ένας αστικός μύθος;

Ναι, απλοθεύει.

To θυμάσαι καθόλου;

Ναι, κάπως. Ήταν πολύ πιο ροκ εκείνη η εκδοχή του κομματιού... καμιά σχέση με αυτή που υπάρχει στο δίσκο. Είχε εκρηκτικό ρεφρέν. Εγώ έπαιζα ροκ ακόρντα στην κιθάρα. Μου έρχεται σαν σε flashback. Πιστεύω πάντως ότι η βερσιόν που κυκλοφόρησε είναι πολύ καλύτερη. Επίσης θυμάμαι να γράφουμε το Wings Off Flies στο σπίτι της Lydia. Εγώ καθόμουν στο πιάνο και ο Nick δοκίμαζε σίχους. Μάλιστα νομίζω ότι υπήρχαν πολλοί περισσότεροι σίχοι, αλλά ο Nick είχε την κακή συνήθεια να χάνεται τα χαρτιά με τα λόγια [γέλια]. Τον θυμάμαι στο studio όταν κάναμε το Mutiny, το κομμάτι των Birthday Party, να προσπαθεί να τραγουδήσει τους σίχους από μνήμης γιατί είχε αφήσει μια τσάντα γεμάτη χειρόγραφα στο αεροδρόμιο... Κι ίσως να κάνω λάθος αλλά έχω την εντύπωση ότι μαζί μ' αυτούς τους σίχους χάθηκαν και τα πρώτα χειρόγραφα για το And the Ass Saw the Angel... Θα πρέπει όμως να το τσεκάρεις με κάποιον από τους ιστορικούς του Nick Cave γιατί η όλη ιστορία εκείνης της εποχής είναι κάπως θολή [γέλια].

Ήθελα να σε ρωτήσω για δύο ανθρώπους με τους

οποίους έχεις εκφράσει τη διάθεση να συνεργαστείς - την Jennifer Charles (*Elysian Fields*) και τον David Bowie.

Σαφώς και θέλω να κάνω κάτι με την Jennifer. Το έχουμε συζητήσει κατά καιρούς και είναι ανοιχτή. Έχω κάποιες ιδέες για τι θα ήθελα να κάνω μαζί της. Είναι εκπληκτική.....

Συμφωνούμε απόλυτα. Άκουσες το δίσκο με τους Lovage;

Ναι, μου άρεσε... μάλιστα παίζουν εδώ σε δυο βδομάδες.

Ζηλεύω αφόρητα. David Bowie; Ξέρω ότι θαυμάζεις τη δουλειά του κι ότι τον έχεις γνωρίσει [πρόσφατα έκανε live διασκευή στο We are the Dead από το Diamond Dogs].

Ποιού θα ήθελα να τον ακούσω να μου κτυπάει την πόρτα αυτή τη στιγμή [γέλια].

Θα δούμε - σίγουρα θα ήθελα να κάνω κάτι μαζί του. Νομίζω ότι υπάρχουν διάφορα πράγματα που μου επιφυλάσσει η zωή, συμπεριλαμβανομένων των συνεργασιών με ανθρώπους που δεν έχω καν συναντήσει ή ακούσει. Περιμένω να μου εμφανιστούν στην πορεία.

Από τις διασημότητες στις "ασημότητες". Von Lmo;

Ναι, τον έχω γνωρίσει. Κάνει συναυλίες εδώ στη χάση και στη φέξη. Νομίζω ότι του είπα πως είχα κάνει διασκευή στο Outside of Time και μού απάντησε ότι διάλεξα καλό κομμάτι. Δεν τον ξέρω καλά αλλά είναι αφασία τύπος... Άκουσες το album με το Outside of Time;

To Future Language; Ναι, έπαθα πλάκα με τον ήχο.

Νομίζω ότι ήταν ΜΠΡΟΣΤΑ από την εποχή του (AHEAD of its time) αλλά συγχρόνως ξεκαρδιστικό - όλη αυτή η ιστορία είναι από άλλο πλανήτη. Τον είδα να παίζει και τι να πω... είναι περίπτωση!

Έχεις κάνει τόσες διασκευές - υπάρχει πιθανότητα να δούμε κάποιο album αφιερωμένο σ' αυτές;

Μπα, δεν με ενδιαφέρει κάτι τέτοιο. Άλλωστε δεν νομίζω ότι έχω κάνει τόσες πολλές.

(του αραδιάζω μια λίστα)

(γελάει) Υπάρχουν δυο-τρεις ακόμη διασκευές που δεν βγήκαν ποτέ στο φως, όπως το Pump It Up του Elvis Costello. Γενικά έχω μεγάλο αρχείο πραγμάτων που δεν έχουν κυκλοφορήσει οπότε δεν είναι απίθανο κάποια στιγμή στο μέλλον να βγει ένα cd με τίτλο "Το κρυφό ντουλάπι του JG Thirlwell" [γέλια]. Προς το παρόν δεν έχω τη διάθεση να ψάξω όλες αυτές τις ταινίες, αλλά είμαι σίγουρος πως υπάρχουν κάμποσα διαμάντια (gems) αλλά και μικρόβια (germs) εκεί μέσα.

Εντάξει, έχω μερικές εκατοντάδες ερωτήσεις ακόμη αλλά θα αρκεστώ σ' αυτά.

Πρέπει να πάρω κι εγώ το πρωινό μου [γέλια]

Σ' ευχαριστώ Jim. □

τζ.β.

Πλάσμα graphic design

Τ 010 92.46.717

Φ 010 92.21.966

□ καπλιόρρόπις 86